

Κοινωνία 2/12/16 16:29 τελ. ενημ.: 2/12/16 16:43

Άγγελοι και δαίμονες στον προσφυγικό καταυλισμό της Σούδας

ΤΟ 2ο ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ NEWS247.GR

26 Κοινοποιήσεις

Facebook Twitter Email

7.το Δράμα για τον προφυγικό καταυλισμό της Σούδας, περνώντας από το δήμαρχο της Χίου, μια οικογένεια Κορύδων με δύο μικρά παιδιά εκεί «καταλήγει» το πεζοδρόμιο. Εκεί, ο **Μοχάμεντ** και η γυναίκα του **Σάμια** μπορούν να χρησιμοποιήσουν το Wi-Fi του Δήμου ενώ ο πεντάχρονος **Ανταν** παίζει με τον μικρό του αδερφό **Γιάζεν**. Ο Γιάζεν είναι μόλις εννιά μηνών. Τη μητέρα του **Ζωή** την έκαμπεράει μέσα στον καταυλισμό που φτιάχτηκε το 2015 στον Σούδα παρακοιμίζον να φυλάσσεται για λίγες μέρες τους ανήλικους που εκκόντοσαν και φεύγανε κατά κιλιάδες καθημερινά από τον νησί στις προφυγικές κρίσεις. Λειτουργεί ως τόπος έλεος ήμμερι, υπό την διοίκηση της δημοτικής αρχής και με την υποστήριξη της Υπαιτης Αρχαιοτικής και ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες: κλιβερβιάνοντας την ηλιόλουστη εστία των μονιμάρων και ημερομηνιών.

«Ημεσταν μέσα στον καταυλισμό όταν βίσαμε πέτρες και μολότοφ» λέει ο **Μοχάμεντ** «το επόμενο βράδυ κοιμηθήκαμε έξω, τον ιατρό αρρώστησε, περάσαμε τις επόμενες τέσσερις μέρες και νύχτες στο αστυνομείο. Έχει κρυώσει πολύ, έχει πρόβλημα με το λαιμό του. Αν πας στη Σούδα θα δεις κάποιες οικογένειες που κοιμούνται ακόμα έξω γιατί φοβούνται να γυρίσουν μέσα στις σκηνές. Σειρές όμως γυρίζουν να τι κάνει πολύ κρύο. Οχι ότι στη σκηνή δεν κάνει κρύο. Τη νύχτα είναι πολύ δύσκολα τα πράγματα. Η Υπαιτη Αρχαιοτικής έφερε πολλές οικογένειες σε ξενοδοχεία, κάθε μέρα τους ζητάω να μας πάνε κι εμάς αλλά τίποτα δεν γίνεται. Εμείς είμαστε Κορύδοι και οι Σάριοι δεν μας συμπεριφέρον με ενθουσιασμό η πολιτική, με ενθουσιάζει μόνο η οικογένειά μου, η γυναίκα μου και τα παιδιά μου»

Τη νύχτα της 17ης Νοεμβρίου, σε συνέχεια σοβαρών επεισοδίων που είχαν ξεσπάσει την προηγούμενη με κλιση και ρήξη πυροσχημάτων από ομάδα μεταναστών και πετροπόλεμο μεταξύ αυτών και κατοίκων, άγνωστο πέταξαν πέτρες και μολότοφ από τα τεχνία του κάστρου της Χίου μέσα στον καταυλισμό, καίγοντας και καταστρέφοντας σκηνές όπου κοιμόντοσαν οικογένειες με μικρά παιδιά, με αποτέλεσμα δεκάδες άνθρωποι να κοιμούνται εκτός επί αρκετές μέρες μετά την επίθεση. Ομάδα από εκπαιδευτικούς του Δήμου, της Υπαιτης Αρχαιοτικής και των ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται στο νησί κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες να τους μεταπειθεί, καθώς οι περισσότεροι φοβόντοσαν τις πέτρες που την επόμενη φορά μπορεί να πέσουν στα κεφάλια τους ή στο κεφάλια των παιδιών τους. Ανήλθσαν μάλλον ένα πανό διαμαρτυρίας, προκειμένου να εληγήσουν τη θέση τους στους ανθρώπους που τους επιτέθηκαν.

«Διαμαρτυράμαστε ως ανθρωπιστές και φιλικούς ανθρώπους. Δεν συμφωνούμε ούτε ανάγκη στους πρόσφυγες που δεν σέβονται τους ευρωπαϊκούς νόμους και τακτικόναι, βάζουν φωλιές, κλέβουν και επιτίθενται σε άλλους. Την ίδια ώρα συμφωνούμε με τους νόμους που επιτίθενται σε πρόσφυγες με μεγάλες πέτρες και φωλιές. Οποσά αγαπάμε τον ελληνικό και ευρωπαϊκό λαό και εκτιμούμε βαθύτατα την ευγενή βοήθεια και υποστήριξη τους. Απαγορεύεται να διαχωριστούμε από τους εγκληματίες και να συμφωνήσουμε με τον ελληνικό λαό»

Ο Δευθεντής του καταυλισμού **Βασίλης Μπάλας**, με τη βοήθεια του μεταφραστή της ΜΚΟ Μετάδρασης, προσπαθεί να τους εληγήσει ότι κ εκεί που βρίσκονται κινδυνεύουν δύο είναι εκτεθειμένα, ενώ εντός του καταυλισμού θα είναι πλέον πιο ασφαλείς, καθώς έχουν ληφθεί επιτόλιον μέτρα προστασίας. Οι περισσότεροι είναι δύσπιστοι αλλά αγά αγά πείθονται να επιστρέψουν. Κάποιοι μεταφέρονται σε ξενοδοχεία μέσω τους προγράμματος της Υπαιτης Αρχαιοτικής για εκάστοτε άτομα.

Μην ανησυχεις μπαμπά, εγώ δεν κρυώνω, είμαι λιοντάρι

Ο **Ρεμπερτζ** και η **Μασούμα** είναι Κοόρδοι από το Ιράν. Κατέφθγαν δωδεκάμηνο στο Ιράκ όπου όμως δεν μπόρεσαν να βρουν την ζωή τους. «Επειδή ήμαστε Κοόρδοι, δεν μας θύνανε χριστά, δεν έχουμε κτηνη κέλευση, τα παιδιά δεν μπορούσαν να πάνε σχολείο, δεν έχουμε δουλειά, γι αυτό φύγαμε και βρήκαμε έναν λαό η Μασούμα. Στη μεταφορά μας βρήκα ο Χάλεντ, ένας 13χρονος Αραβός, που μάλλον έπαινατο Αγγλικό. Ο Χάλεντ θέλει να γίνει τεράρις αλλά δεν έζησε πως θα τα καταφέρει χωρίς να τηγανιστεί στο λάδι». «Πού θέλεις να πάς». «Οποσδήποτε μπορούσα να βρω δουλειά και τίποτα, δεν μας νοιάζει, αρκεί να φύγομαι από εδώ. Είμαστε κολλημένοι έξι μήνες σε αυτό το μέρος, είμαστε άρρωστοι κι εγώ και ο μικρός, τόσες μέρες κοιμώμασταν στο κρύο». Η Μασούμα βάζει τα κλάματα, ο σύζυγός της προσπαθεί να ελαφρύνει το κλίμα. «Μην τον βλέπεις επί μακροκαμμένο τον Ασσά μου, είναι λιοντάρι. Ευπιάνα κυρις κάθε πρωί από το κρύο αλλά μου λέει "μην ανησυχεις μπαμπά, εγώ δεν κρυώνω, είμαι λιοντάρι"».

Ο Ασσά είναι τεσσάρων ετών. Η αδερφή του είναι εννιά, και τη φωνάζουν Σακίλα «η αλλοδαπή παπαγάλο», όπως λέει γελώντας ο **Αντώνης Βαρέλις** (βλ. άρθρο) που προσφέρει τις υπηρεσίες του στους πρόσφυγες από τον καιρό που στο νησί μπορεί να έβγαν και δεκαεπτά βάρκες σε με νύχτα. «Είμαι πανέμπνη η Σακίλα. Ο,τι σκοπία το πίνει αμύγδαλο, Αγγλικό και Ελληνικό». Τα παιδιά μαζώνονται γύρω από τον Αντώνη. «Αυτά είναι τα παιδιά μου» λέει. Πολύοι ελληνόγενη παίζουν μαζί τους, τους μοιράζουν παιχνίδια, τα βάζουν να φτιάχνουν πράγματα με το χέρι τους.